

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **K. D.**
skazanej z art. 286 § 1 k.k. i innych
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 28 czerwca 2023 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej
od wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu
z dnia 6 września 2022 r., sygn. akt II Ka 329/22
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Targu,
z dnia 14 kwietnia 2022 r., sygn. akt II K 450/20
na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k

postanowił:

- 1. pozostawić kasację obrońcy skazanego bez rozpoznania;**
- 2. zwolnić skazaną K. D. od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego i przejąć je na rachunek Skarbu Państwa;**
- 3. oddalić wniosek obrońcy adw. E. D. o zasądzenie wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji w charakterze obrońcy z urzędu skazanej K. D.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, w sprawie sygn. II Ka 329/22, wyrokiem z dnia 6 września 2022 r. utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Targu z dnia 14 kwietnia 2022 r., w sprawie sygn. II K 450/20, w którym K. D. została

skazana na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny. Sąd Rejonowy w Nowym Targu orzekł również o warunkowym zawieszeniu orzeczonej kary pozbawienia wolności na roczny okres próby. Na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. nałożył na skazaną obowiązek informowania o przebiegu okresu próby.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu wniosła obrońca z urzędu skazanej, w której zaskarżyła ten wyrok w całości na korzyść skazanej i zarzuciła mu kolejnych trzech zarzutach kasacyjnych naruszenie art. 7 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k.

W związku z tymi zarzutami obrońca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu I instancji i uniewinnienie skazanej, ewentualnie o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Obrońca wniosła również o zwolnienie skazanej od kosztów oraz zasądzenie kosztów obrony z urzędu.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego nie jest dopuszczalna, co skutkowało pozostawieniem jej bez rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Zgodnie natomiast z art. 523 § 4 k.p.k. ograniczenia przewidziane w § 2 nie dotyczą kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k.

W badanej sprawie orzeczona została kara pozbawienia wolności, której wykonanie zostało warunkowo zawieszone. W związku z tym, w razie kasacji wniesionej przez obrońcę, dopuszczalne byłoby wniesienie kasacji zawierającej zarzuty naruszenia art. 439 k.p.k. Wobec braku takich zarzutów w kasacji jest ona niedopuszczalna. W związku z tym, że pomimo jej niedopuszczalności kasacja została przyjęta do rozpoznania, należało na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. pozostawić ją bez rozpoznania.

Odnosząc się do wniosku adw. E. D. o zasądzenie wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji w charakterze obrońcy z urzędu skazanej K. D.,

to przyznać należy, że wydatki za nieopłaconą przez stronę pomoc prawną, udzielaną przez obrońcę z urzędu, należą do wydatków ponoszonych przez Skarb Państwa (art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k.), a rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zakłada stosowne wynagrodzenie za sporządzenie i wniesienie kasacji przez obrońcę z urzędu. Nie można jednak tym obowiązkiem obciążyć Skarbu Państwa, gdy wyznaczony z urzędu obrońca wniósł skargę prawnie niedopuszczalną. Skarb Państwa nie może bowiem ponosić finansowych następstw czynności procesowo wadliwych, a dokonanych przez podmiot fachowy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 17 lutego 2005 r., IV KK 418/04; 28 listopada 2012 r., III KK 313/12; 9 maja 2019 r., III KK 86/18; 11 lutego 2021 r., IV KK 14/21).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[f.n]